

som gør grundlaget for, at I skal have det, forståeligt for offentligheden.

Så kommer der en pressemeddelelse lidt senere, og den har både Venstre og Konservative og minsandten også hr. Langballe brugt som den største argumentation, hvor man siger: Det faglige miljø er i orden, for Forsvarsakademiet er kommet med en pressemeddelelse, hvor de erklærer sig enig i, at de godt ud fra nogle samlokaliseringargumenter vil være i stand til at huse et sådant center.

Mage til argumentation skal man da lede længe efter; ikke fra Forsvarsakademiet, for det var en fuldstændig præcis beskrivelse af det, de en gang tidligere havde sagt, nemlig at akademiet ikke er kvalificeret til det, men at de da godt kan lægge lokaler til rådighed, og at man da godt må benytte deres telefoner og deres printere og gøre brug af deres sekretærhjælp.

Det får så hr. Per Ørum Jørgensen i sin argumentation til at sige, at det faglige miljø er i orden, underforstået at hvis man nu lagde projektet i udbud, sådan at et universitet eventuelt kunne byde ind på at få opgaven, så ville der ikke være nogen samlokaliseringseffekt af det, altså underforstået at de så ikke skulle have en sekretær, der kunne tage telefonen, eller printere.

Kl. 15.20

Kan man ikke selv høre, hvor fuldstændig tåbelig en argumentation det er, eller sagt på en anden måde: mangel på argumentation?

Det havde da været mere ærligt, hvis Venstre og Konservative havde sagt: Vi har lavet en aftale med Dansk Folkeparti, som ønsker at få lavet et projekt, og det skal placeres sådan og sådan, og det skal have den og den overskrift, og det har vi så bøjet os for. Så havde vi slet ikke haft den her diskussion, så havde det været en ærlig snak, men man kommer med argumenter, som taler så tydeligt for sig selv.

Hr. Per Ørum Jørgensen var også inde på det og argumenterede med, at Forsvarsakademiet ville udvikle sig til et videnscenter. Men som hr. Clemmensen har sagt det:

»Vi forsker i militærhistorie, og vi har ikke til hensigt at udbrede vores forskningsfelt.«

Ja, de vil gerne være et videnscenter inden for militærhistorie. Men er det det, der skal forskes i i det her center? Næh, det er det ikke.

Så vi er altså i en situation, hvor man har et samlet Folketing, 179 medlemmer, som ønsker, at der skal forskes i den kolde krigs periode, for at vi kan blive klogere alle sammen, og så tilter

man det hele og falder over hr. Langballes ben, og så ender det med, at regeringen ved videnskabsministeren oven i købet siger: Ikke engang jeg som minister, som i øvrigt udpeger en række af de andre forskningsråd, skal have noget med det her at gøre, nej, det skal forsvarsministeren.

Så siger man: Det er jo fri forskning. Ja, men hvad er det, der sker? Der sker det, at forsvarsministeren udpeger fem medlemmer til en bestyrelse. Normalt er det sådan, når vi snakker armslængdeprincippet, at hvis man nedsætter en bestyrelse, så består armslængdeprincippet i, at man som regering, altså som magthavere, udpeger et mindretal af en bestyrelse, det vil sige, at så skulle man udpege to, og så skulle miljøerne udpege resten, men her udpeger man fem.

Så er det rigtigt, at Det Strategiske Forskningsråd har lov til at indstille to af dem, altså et mindretal af dem, men det ændrer jo intet ved, at det er en minister, der udpeger hele bestyrelsen ud fra de vurderinger, ministeren nu mener er de rigtige, og herudfra er der så opslag.

Men jeg har stadig væk ikke fået svar på – og det får jeg givetvis heller ikke, for der findes jo ikke et svar på det – hvorfor man ikke ønsker at lægge det her i udbud, sådan at det er de bedste faglige miljøer, der skal forske i det.

Vi har faktisk universiteter, som vi poster mange penge i, som forsker i mangt og meget, herunder samtidshistorie og den kolde krig. Hvorfor dog ikke gøre brug af den viden? Der kan man selvfølgelig sige, at de jo bare kan føre det over på centeret, men hvorfor ikke gøre brug af de faglige miljøer og den synergieffekt, der kan være, gøre brug af de kontakter, de har til forskere og centre andre steder i verden, herunder de nordiske lande?

Så man kan sige, at alle argumenterne for at lave noget svarende til det, som oppositionen har fremsat, har været fremme i debatten, men er blevet afvist af ministeren og af Venstre og Konservative, som har bundet sig til at lave en besynderlig konstruktion med Dansk Folkeparti.

Man kan selvfølgelig sige: Burde oppositionen ikke have vidst, at sådan ville det ende? Jo, det vidste vi jo godt. Vi vidste jo godt, at regeringen er argumenterestistent, når man laver aftaler med Dansk Folkeparti, og sådan er det jo. Men hvis ikke vi tager det i salen, så vil befolkningen jo ikke få kendskab til det, og derfor har vi ønsket at få debatten.

Vi har selvfølgelig et stille håb, måske et meget naivt håb, om, at ministeren med det ressort-